HLAS 6 new:Sestava 1 25.11.2016 8:07 Page 1

Občianske noviny

HLAS

Trenčianske Stankovce

06/2016

hlas.stankovce@gmail.com

Živý či 3D...?

... túto otázku si v predvianočnom období kladie veľa z nás. Živá jedlička krásne vonia, je to klasika a tradícia, ktorú milujú všetci. No z ekonomickej stránky rozmýšľame nad umelým, moderným 3D stromčekom, ktorý nám vydrží niekoľko rokov, neopadáva z neho ihličie alebo nekvapká živica.

Vianočný stromček je jedným z najväčších symbolov Vianoc, ktorý má dlhú a zaujímavú históriu. Kedysi dávno bol odmietaný z dôvodu, že bol považovaný za pohanský zvyk. V Anglicku sa tradícia zdobenia vianočného stromčeka presadzovala veľmi pomaly, pretože bola pohanským zvykom. Mnohí sa ju snažili odstrániť. Postupne sa zapísal do ľudských sŕdc ako neodmysliteľná súčasť Vianoc.

V predkresťanských obdobiach deti s radosťou vešali vetvičky z ihličia na okná a dvere, aby ich uchránili pred čarodejnicami, strašidlami a chorobami. Verili, že zelené vetvičky majú zázračnú moc. Ihličie bolo spájané aj s oslavou zimného slnovratu, ktorý symbolizoval nový začiatok.

História samotného zdobenia vianočného stromčeka siaha až do 16. storočia. Vraj prvýkrát sviečky na stromčeku zapálil protestantský reformátor Martin Luther na území Nemecka.

Ľudská vynaliezavosť sa prejavila i pri zdobení vianočných stromčekov. Ľudia využívali ručne zhotovené ozdoby, ovocie, orechy, marcipán či rôzne koláčiky, alebo medovníčky. S technickým pokrokom prišli aj zmeny v zdobení. Sviečky nahradili elektrické svetielka. Tradičné ozdoby vystriedali sklenené gule či čokoládové figúrky. Nechajme sa prekvapiť, čo budeme vešať na vianočný stromček o pár rokov.

„Najlepším zo všetkých darov vianočného stromu je prítomnosť šťastnej rodiny a pokoj zabalený v našom srdci (Burton Hillis)."

Monika Pevná

Vianoce očami mladých

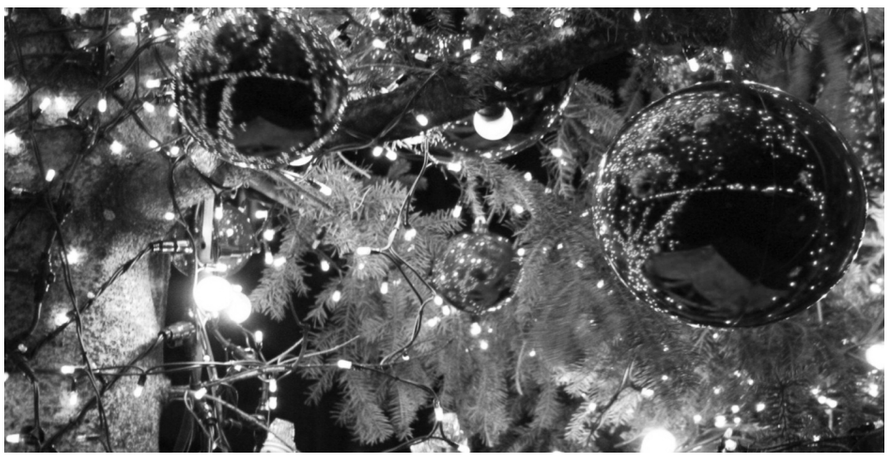

Každý z nás si Vianoce predstavuje po svojom. Rôzne zvyky, receptúry na všetky stolové pochutiny, „štedro-denná" večera. Ale pred tým, ako nastane samotný deň, je za tým jeden veľký chaos, až mi to príde, že ľudom to je skôr na ťarchu, ako pre potešenie. Večerné nákupy, dlhé čakanie pri pokladniach, vyzváňanie telefónu. Prečo je desaťminútová cesta domov skoro hodinovou? Pre nás, ešte ,,deti", je to však iné.

Hlavne u mňa to začína „dušičkami". Vtedy, keď vidím príbuzných po roku opäť spolu a vždy spoznám niekoho nového, keďže naša rodina je veľmi veľká. Keď zapaľujeme sviečky spoločne. A spomíname spoločne. Akoby aspoň na chvíľku zmizlo všetko zlé. Dokonca ani nenadávame na večerné prechádzky v chladnejšom počasí. Potom je tu december. Ľudia, teda skôr otec s bratom, vešajú ozdoby na strechu, plot, stromy. Každý vtedy uteká do obchodu, pretože až pri montáži zistí, že nesvietia.

Keď sa pošťastí a veľmi si prajeme zimu, tak ešte pred Vianocami zamrzne rybník Bodovka. Vtedy sa nevieme dočkať tých otlakov na nohách a rukách z hokejok a zmrznutých líc, ktoré ale stoja za to. Kto môže mať tak veľkú ľadovú plochu na korčuľovanie kúsok od domu? Hokej tam hrávame naozaj až do úplnej tmy, až sa pukot ľadu a náraz vody ozýva do susedných Rozvádz.

Pár dní pred Vianocami sme sa zhodli, že je nemožné, aby nám rodičia odpustili čo i len najmenšiu chybu týkajúcu sa domácich prác, až po nich sa môžeme potajme vytratiť z domu. Po ulici je cítiť perníkové cesto a zázvorový čaj. Vtedy ma dostáva jedinečná atmosféra. No najväčšie kúzlo prichádza v samotný Štedrý deň. Síce lepší efekt tomu dodá pár centimetrov snehu, pre náročnejších aj metrov. Maminy v kuchyniach ešte v pyžame vyvárajú večeru, tie šikovnejšie si ju pripravili deň vopred. Stavanie stromčeka a večné dohadovanie sa o tom, že ozdoby na stromček nebudú zelené, ale biele. Nakoniec sú aj tak červené. Na to sme si už viacerí zvykli.

No a po všetkých prípravách je tu „štedro-denná" večera. Moja najobľúbenejšia. Aj vďaka tomu, že vtedy sa zastaví čas. Počuť iba tikanie nástenných hodín a praskanie dreva v krbe. Tá večera je viac ako len posedením pri zákuskoch a tradičnej rybe. Je to, čas kedy sa stretneme, kedy nepremýšľame čo v ten deň máme spraviť, čo kúpiť. Nikto nemá iný program, a nikto sa nesnaží byť prvý. Je to ohromné čaro. Občas si prajem Vianoce každý deň. Len pre to, aby som mohla spoločne večerať s rodinou. Počas týždňa je to takmer u každého nereálne. A potom príde Ježiško a darčeky. Samozrejme, poteší ma to, ale už dávno viem, že o toto nejde. Darom sú Vianoce. Keď máme vedľa seba všetkých najbližších. A keď si tradične spolu pozrieme Popolušku alebo Mrázika. No a, samozrejme, prázdniny a každodenné guľovačky.

Pre nás mladých, sú toto Vianoce...

Dominika Mojžišová

HLAS 6 new:Sestava 1 25.11.2016 8:07 Page 2

ČIDLO rozhýbalo mladých

Zaujalo nás

„I keď máš ešte dosť chýb, myslím si, že do koša nepatríš!" **Toto bola obľúbená fráza mladých ľudí v našej obci pred tridsiatimi rokmi. V tomto období totiž v novinových schránkach nachádzali obľúbené mládežnícke noviny ČIDLO. V dobe, keď počítače fungovali iba vo výpočtových strediskách, mobilné telefóny sme nepoznali, všetkým známe grafické programy a „pixely" boli niekde v hlavách ich vynálezcov, vychádzalo niečo na tú dobu prelomové. Noviny, ktoré žili všetkým. Stretnúť človeka a porozprávať sa s ním, zažívať a prežívať príbehy, to bolo pre nich, v tej dobe (už) žijúcich, niečím pravdivým, bytostným. Taká malá nepopísaná vtedajšia *„sociálna sieť"*. Proste noviny – ČIDLO.**

Nápad sa zrodil v hlavách mladých Stankovčanov niekedy na jar roku 1985. Prvé číslo týchto novín uzrelo svetlo sveta 28.8.1985. Zo spomienok vtedajšieho šéfredaktora Dušana Pevného vyberáme: **„Všetky potrebné povolenia na vydávanie Čidla sme získali v lete 1985 na Okresnom národnom výbore, odbore kultúry. Noviny sa mali pôvodne volať „Humbug-Press", čo vtedajším funkcionárom nevyhovovalo. Tak sme ich expresne rýchlo premenovali na – ČIDLO. Podľa slovníka malo čidlo svoj význam – zakončenie nervu alebo aj snímač. A najmä to snímanie príbehov, života, zážitkov tej doby bolo pre nás motivujúcim javom..."**

V novinách od samého úvodu vychádzali autorské články mladých ľudí z obce. Rôzne oznamy, pozvánky, verejné informácie, rozhovory, opisovali sme históriu obce, udalosti, jej rodákov a významné osobnosti, zážitky občanov. Preberali sa aj zaujímavé články z tlačovín, ktoré ešte v tej dobe neboli spoločensky prijateľné. Pod rúškom ruskej „Perestrojky" sa však nebáli dať na stránky novín články, nad ktorými vtedajšej moci vlasy šediveli...

Opäť zo spomienok šéfredaktora Dušana Pevného: ***„ ...niekedy po vydaní druhého či tretieho čísla si ma pozvali na ideologické oddelenie „strany a vlády", kde mi s „ľútosťou" oznámili, že zastavujú s okamžitou platnosťou povolenie pre tlač i expedíciu novín ČIDLO. Keď som sa spýtal na dôvod, odpoveďou mi bola veta, že sme v rozpore so všeobecno-spoločenskými mravmi zverejnili články či texty ideologicky neprijateľné (tej dobe). Napríklad článok Súmrak punku od Radka Johna, či texty piesní a básní Johna Lennona, Leonarda Cohena, Paula Simona, Jacquesa Brela a iných..."***

Po tejto zdrvujúcej správe sa však mladí nevzdali. Povedali si, že predsa ich toto len tak ľahko nepoloží a nezastaví. A tak sa z oficiálne povolenej tlačoviny stalo zo dňa na deň ČIDLO tzv. „samizdatom". Vydávalo sa ďalej. S rizikom, že vtedajšia moc zakročí voči autorom, šíriteľom, tlačiarni – veď to v tej dobe bolo bežnou praxou. No mali šťastie. ČIDLO vychádzalo počas rokov 1985, 1986 a 1987 ďalej v plnej paráde.

Ľudia sa na noviny tešili. Svedčia o tom mnohé dobové ankety. Tu je citácia jedného z rodičov: ***„Vždy sa na nové číslo teším a nad nedostatkami prižmurujem oči..."*** Alebo iná veta: ***„...aj moja babka spomínala, že by mohlo vychádzať častejšie, najlepšie ako denník!"*** Boli časy, keď najskôr babky, dedkovia čítali prvé riadky Čidla, až potom sa dostalo na mladých. Napriek malému počtu výtlačkov Čidlo putovalo po domácnostiach z rúk do rúk.

Pragmaticky sa spracovávalo všetko, čo sa v dedine udialo - žatvy, kvízy, súťaže, pohromy, športové udalosti, humorné i smutné príbehy, písalo sa o všetkom, čo mladí ľudia usporiadali a najmä „žili" s vervou, ktorú neváhali preniesť na stránky novín. No neváhali priniesť i informácie, ktoré ľudí oboznamovali o všeobecných tabu vtedajšej spoločnosti – o pôvode a šírení vtedy objaveného AIDS, o zatajovaných skutočnostiach či prevzatých veciach z vtedajšej predrevolučnej samizdatovej tvorby.

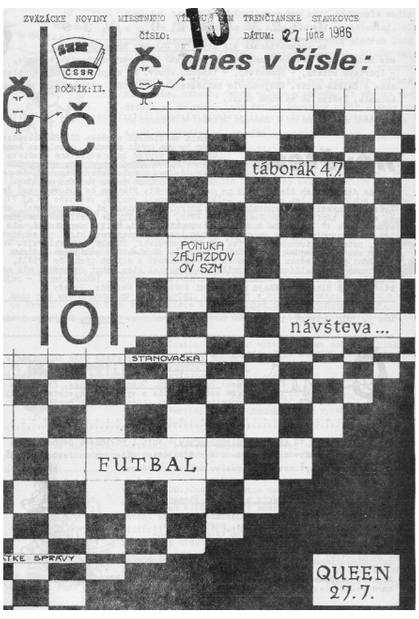

Za tie roky existencie Čidla vyšlo 32 čísiel. Počet výtlačkov sa pohyboval pri jednom čísle cca 120 kusov. Ak by sme zviazali výtlačky do jedného zväzku, mala by táto kniha 240 strán textu a obrázkov. Celý text sa musel napísať strojopisom na tzv. „pauzovací" papier. Ten slúžil ako matrica pre tlač. Vopred sa muselo zakresliť, kde bude umiestnená grafika či obrázok a pri písaní textu sa museli tieto miesta vynechať. Po vypísaní textu sa dokreslili rysovacím pierkom a tušom obrázky, dorobila grafika. Jedna strana bola pripravená v priemere za tri hodiny. Najväčšou „zábavou" bola úprava chýb a grafiky. To mala vtedy prácu žiletka a lepiaca páska. A tak sa priam chirurgicky opravovali preklepy či chyby. Všetky originály – matrice sú uložené v archíve. Za ten čas prešlo rukami tvorcov viac ako 1,1 milióna úderov do písacieho stroja, použilo sa viac ako 240 tisíc hárkov formátu A4, niekoľko druhov pauzovacieho papiera, pások do písacieho stroja, žiletiek, gúm, ceruziek, farieb, hlavičiek, ...

V redakčnej rade sa vystriedalo 16 ľudí a len Jozef Mojžiš a Dušan Pevný boli jej súčasťou po celý čas existencie. Nesmieme zabudnúť na ďalších dôležitých ľudí v redakčnej rade – Alenu Jančovú, Zdenku Tanáčovú, Vlastu Beňovičovú, Gabrielu Čvančarovú, Helenu Letkovú, Jána Opatovského, Alenu Šmatlákovú a ďalších. Dôležitými externými partnermi boli – Ivan Stacho, Tibor Tanáč, Karol Surmár a Janko Kukučka.

15. 7. 1987 vyšlo ČIDLO poslednýkrát a na predposlednej strane autori novín uviedli túto vetu: ***„Veríme, že ČIDLO nájde svojich pokračovateľov. A že sa tradícia ním založená v Trenčianskych Stankovciach udrží. Určite je však nutné prísť s inováciou a novým vetrom do plachiet... V tom najlepšom treba prestať."*** To však nemohli

HLAS 6 new:Sestava 1 25.11.2016 8:07 Page 3

tušiť, že o pár rokov príde k zmene režimu v našej vlasti, že sa uvoľní atmosféra i pribudnú možnosti pre vznik podobných tlačovín. O to viac si treba oceniť odvahu, s akou sa v tých časoch mladí pustili do svojho diela. Nasledovali už v moderných časoch rôzne periodiká, najmä Stankovský informátor už píše veľkú históriu a k nemu maličkým dielom prispieva i náš dvojročný HLAS, v ktorého radoch sa objavilo i pár bývalých tvorcov dnes už historického periodika – ČIDLO.

Záverom by sme dodali zopár slov a spomienok niektorých z hlavných aktérov redakcie: ***„Čo pre nich znamenalo ČIDLO, čím ich najviac upútalo a aké majú na neho spomienky?"***

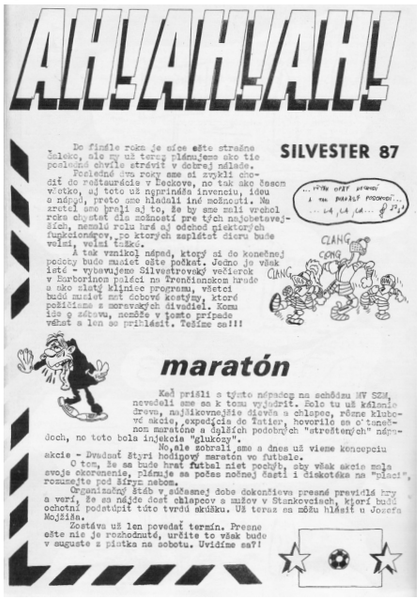
AH!AH!AH!

SILVESTER 87

maratón

Tu sú čriepky z ich spomienok:

Jozef Mojžiš:

„Noviny Čidlo a klub Nestor boli v tom čase dve mimoriadne značky vtedajšieho združenia mladých ľudí v obci, ktorými sme sa prezentovali a vyjadrovali svoje názory a postoje k dianiu medzi nami i okolo nás. Do tejto spoločnosti sa mohol pridať každý bez rozdielu, stačil úprimný záujem. Organizovaním a komentovaním spoločenského života – a to nielen pre mladých ľudí, sme zreteľne vyjadrovali svoje postoje a názory ku všetkému, čo hýbalo našou dobou.

Prostredníctvom článkov v Čidle sa dospelejšia populácia obce dozvedela aj o pohľade svojich detí na rozhodnutia a činy dospelých. Pravdivým poznaním týchto skutočností mohlo potom dochádzať k zbližovaniu medzigeneračných názorových rozdielov a často až k vzájomnému pochopeniu. Škoda, že tento „mladý svet", ktorý sme tak radi spolutvorili, nemal neskôr pokračovanie v ďalšej generácii mladých..."

Alena Račková (Jančová):

„Presunúť sa o 30 rokov späť nie je ľahké, ale príjemné.... Keď som si čítala spomienky na Čidlo, aktivity v mládežníckej organizácii... bolo to príjemné. Bola to doba fyzickej aktivity, skutočného priateľstva, slovo malo svoju dôležitosť, ...nebola to doba „virtuálna" a „facebookových" priateľstiev, kde sa teraz dáva kus vlastného súkromia a ľudia sa zbytočne „obnažujú".... Koncerty, besedy, Klub Nestor, športové súťaže pre deti ZŠ, naozaj fyzická práca s motykami v horách pri sadení stromčekov – a počasie nie vždy pôvabné..., zber železa „na vlečky" (nie vyloženie pred bránu a čakať, kto to odvezie)... 30 rokov späť... diali sa aj krásne – skutočné veci, ktoré sme dali na papier – do nášho časopisu Čidlo, aby sme si uchovali spomienky..."

Ján Opatovský:

„Čidlo bolo niečo „INÉ". Teraz možno používané slovo „cool", teda aspoň pre mňa. Veľa som tam nepísal, ale človek si mohol napísať článok podľa seba. Spomienky, ...hm, spomienky sú aj na Čidlo, aj na Nestor (klub), na skvelú partiu okolo. Nikto nečakal, čo sa urobí pre neho, ale každý urobil niečo pre druhého. To „tvrdé jadro" bola paráda. Spomienky do konca života. Ešte raz PARÁDA."

Zdenka Dubanová (Tanáčová):

„Čidlo bolo vonkajším prejavom aktivít mladých ľudí v Stankovciach, hoci pod hlavičkou vtedajšieho SZM. Bol to „Facebook" konca 80. rokov. Kto mal záujem, stal sa „priateľom" a rád si ho prečítal. V tejto súvislosti som si spomenula, že môj vtedy 86-ročný dedko mal tento časopis tiež rád a ja som sa k nemu dostala až po tom, čo on si ho prečítal,.... páčili sa mi všetky príspevky. Vynoria sa mi spomienky nielen na časopis, ale na celé to obdobie - v mojom prípade 3-4 rokov, napríklad na spoločného Silvestra v roku 1986 v Beckove, alebo aj na Miloša Porubana, ktorý bol vždy veľmi zábavný a už by dnes na otázky odpovedať nemohol."

Vlasta Pevná (Beňovičová):

„Čidlo bol jeden úžasný časopis, ktorý nemal chybu... Bol obrazom našich životov, zážitkov, doby, v akej sme žili. Je až neskutočné, že také niečo vôbec existovalo. ...sledovali sme Dušana (Pevného) ako doslova - na kolene - na starom písacom stroji vyťukáva písmeno po písmene a dokresľuje obrázky. On bol strojcom, hlavou toho všetkého, všetko mal premyslené, vedel, kde aký článok, obrázok treba dať. Tie hodiny a noci strávené písaním... Ale výsledok vždy stál za to. Dnes, keď občas zo „šuflíka" vylovím niektoré číslo, s nostalgiou spomínam a som rada, že som kedysi mohla byť súčasťou toho nášho stankovského „szmáckeho" života..."

spracoval Dušan Pevný a kolektív tvorcov Čidla

Stalo sa

Inzerát na prasa

Ako to už býva v týchto časoch zimných, na dedinách sú okrem iných tradícií veľmi populárne aj zabíjačky vychovaných prasiat. Stávajú sa všelijaké príhody. Tu je jedna z nich. Stala sa už pred nejakým časom vo Veľkých Stankovciach v rodine našej kamarátky, no aktuálna je i teraz. Tak vám ju prinášame.

Zvoní telefón:

- Prosím?

- Dobrý deň, tu je Valová, mali by sme záujem o tú prasnicu, čo chcete predať...

- Akú prasnicu, veď...

- No tak prasa, sviňu alebo mašuro, ako chcete, veď ste to uverejňovali v inzeráte!

- Ja vám rozumiem, viem, čo je prasnica, sviňa, prasa aj mašuro, ale my doma žiadnu prasnicu nemáme, tak ani nemáme čo predávať a ani sme také niečo inzerovať nemohli...

- Nehnevajte sa, ale nie je to slušné robiť si srandu z poriadnych ľudí, my by sme tú prasnicu naozaj chceli od vás kúpiť...

- Ale my naozaj žiadne prasa nemáme, asi ste si zmýlili číslo...

Bááách!!! Slúchadlo sadlo na telefón tak, ako nikdy predtým... Prepánajána, že by naši kúpili od niekoho nejaké prasa a teraz ho chcú predať!? Ale veď to je blbosť, to by som musela o niečom vedieť...

Asi po štyridsiatich minútach opäť zvoní telefón:

- Prosím...

- Dobrý večer. U telefónu Stodola, mal by som záujem o tú 200 - kilovú ošípanú, čo uverejňujete v inzeráte, dúfam, že ešte nie je neskoro...

- Ale my sme žiadnu ošípanú nemali a ani nemáme!

- Prepáčte, volám dobre na číslo 65963.....

- Áno, dobre, ale aj tak žiadnu ošípanú nemáme!

- Tak si potom otvorte Trenčianske noviny a prečítate si prvý inzerát! Ak je už predané, tak povedzte a nie...

- Viete čo!? My žiadnu sviňu nemáme a ak chcete niečo ešte vedieť, vytočte si číslo 65962.....!

Bááách!!! Druhá skúška kvality telefónnych aparátov.

Preboha, šibe mne alebo tým druhým...?!

Prišla mama:

- Prosím ťa, vysvetli mi, čo to má znamenať, každú chvíľu hrčí telefón, chcú kúpiť dvestokilové prasa, odvolávajú sa na nejaký inzerát...?

- Jáááj, ja som Ti zabudla povedať, že ujo chce prasa predať, no keďže oni nemajú telefón, tak to dali na naše číslo.....

z archívu novín Čidlo

HLAS 6 new:Sestava 1 25.11.2016 8:07 Page 4

Kvetinárstvo Soňa

Firmy u nás

V predošlých vydaniach sme predstavili veľa významných firiem pôsobiacich na území obce, firiem, ktoré svojim zameraním a veľkosťou poskytujú množstvo pracovných príležitostí. No okrem týchto „veľkých" tu máme aj menšie. Tie, ktoré vybudovali domáci občania, a mnohé sa stali súčasťou nášho života už dávno pred príchodom tých veľkých. Zaslúžia si našu pozornosť a priestor. Jednou z nich je aj KVETINÁRSTVO SOŇA v časti obce Malé Stankovce sídliace v Dome služieb. Oslovil som teda zakladateľku pani Soňu Tanáčovú st., ktorá tu roky pôsobí, aby nám niečo o svojich začiatkoch, ale aj o súčasnosti povedala.

V roku 1998 bolo zo strany obce kladne vyhovené mojej žiadosti o prenájom nebytových priestorov v Dome služieb za účelom rozšírenia a skvalitnenia služieb pre občanov formou maloobchodnej predajne za podmienky zachovať výrobu smútočných vencov. Mojím kapitálom bol jeden regál drobností, asi 20 vencov, pár umelých kytičiek, splátkový kalendár a bohatá zásoba papierových kvetov, z ktorých vence už pomaly končili svoju kariéru. Ale hlavne zdravé ruky a mladícka naivnosť nevidieť prekážky.

Zo začiatku som pracovala sama. Manžel mi pomáhal popri svojom zamestnaní, častokrát i finančne, najmä keď prišlo krízové obdobie, a vtedy som to naozaj chcela celé vzdať. No človek keď musí, naučí sa i cez slzy vyčariť úsmev, a zistí, že dopredu ho nesú najmä životné skúšky a prehry. Tento princíp fungovania života by som nikdy nepochopila bez viery v Boha, ktorá mi dodáva vnútornú silu, a je to niečo, na čo sa môže človek v tomto labilnom svete ešte spoľahnúť. No zažili sme i kopec srandy a s láskou spomínam najmä na *„Baťovanku"* Zuzku Záhumenskú. Vždy bola iniciátorkou nejakej nečakanej zábavy, a tak sme nikdy netrpeli pri robote nudou. Pracovala dlhé roky vo vedľajšej OBUVE DÚHA - až do jej zrušenia, ktorú mal v prenájme pán Kročil z Drietomy.

A súčasnosť? Dom služieb sa nachádza v takom stave, v akom je, vizuálne určite nevyhovuje kritériám dnešnej doby a v poslednom čase nie je ani ľahké sa k nemu dostať. Najmä pre nových zákazníkov z dôvodu zmeny dopravného značenia (zákazu odbočenia a jednosmernej ulice). Napriek všetkému Dom služieb je a zostane pre mňa a moju rodinu tým odrazovým mostíkom a základným kameňom pre ďalší rozvoj našej rodinnej firmy. Veď za 18,5 roka sa toho zmenilo veľa.

Ako rástli požiadavky a nároky zákazníkov, úmerne k nim sme si museli dopĺňať svoje vedomosti najmä v oblastiach ovocinárstva, starostlivosti o pôdu, o rastliny, práce s pesticídmi. Disponujeme veľmi širokým sortimentom. Snažíme sa uspokojiť záhradkárov, chovateľov úžitkových zvierat i domácich miláčikov. Zásobovanie všetkých týchto komodít má na starosti môj manžel, ktorý za týmto účelom najazdí mnoho kilometrov, a rukami mu prejdú počas nakládky a vykládky tisíce kilogramov. Vo vonkajšej záhrade máme ovocné stromčeky a veľa živého materiálu, o ktorý sa treba od jari do jesene denne starať. Túto prácu a mnohú ďalšiu s láskou robí Martina Ďuďáková – naša dlhoročná zamestnankyňa a vyučená záhradníčka, ktorá popri všetkom vychováva štyroch synov.

Za zmienku tu stojí i informácia o poskytovaní záhradníckych služieb - ako kladenie kobercových trávnikov, návrhy a zakladanie nových záhrad, strihanie ovocných stromov, jarné a jesenné údržby. Tieto služby poskytuje cca od marca do októbra (no túto prácu si manažuje v rámci svojej vlastnej firmy) syn Andrej Tanáč, ktorý je vyučený v tomto odbore. Mojím najväčším potešením a srdcovkou je dynamický nárast mojej sekcie KVETINÁRSTVA, na ktoré mám v predajni zatiaľ dosť obmedzený priestor, a preto spolovice fungujem formou objednávok. Či už cez internet - facebook, kde moja dcéra (verím že i budúca manažérka) Soňa Tanáčová ml. často aktualizuje novinky, alebo formou prezentácie na www.kvetysona.sk, na ktorej si zákazníci ľahšie nájdu tip i na väčšiu akciu (svadby, stužkové, rod. oslavy a pod.). Hlboko si vážim všetky pozitívne odozvy a reakcie na moju prácu a vždy ma hreje pri srdci, keď sú ľudia spokojní.

Keby mal každý človek možnosť robiť to, čo vie, na čo má talent a robil by to s radosťou, nebolo by na svete toľko negatívnej energie, a robili by sme si radosť jeden druhému navzájom. Veď všetko, čo vieme, a čo máme, nám bolo prepožičané ako dar a je na nás, ako s tým dokážeme v živote nakladať a vážiť si to.

Soňa Tanáčová st., Radovan Siva

Pozvánka

Obecný Športový Klub Trenčianske Stankovce pripravil

19. PLES ŠPORTOVCOV

4. februára 2017

Spoločenský dom Trenčianske Stankovce

hudba: TERMINÁL (v štýle 80´s, 90´s, 00´s, swingu, rock´n´rollu a ľudoviek)
hosť večera: Peter Pačut (slovenský Freddie Mercury - Queen)
Vstupné: 20,- €
V cene vstupenky je: fľaša vína pre dve osoby, večera, káva, pohostenie na stoloch.

Predpredaj vstupeniek sa začína od 2. januára 2017, rezervácie sa prijímajú už teraz.
Vstupenky je možné kúpiť v reštaurácii ASTON Trenčianske Stankovce
alebo rezervovať na telefónnom čísle – 0905 719 382

HLAS 6 new:Sestava 1 25.11.2016 8:07 Page 5

Nové detské ihriská v obci

Otázka poslancovi

Ponuky na trávenie voľného času pre rodičov s deťmi na bezpečnom detskom ihrisku boli v nedávnej minulosti v obci dosť problematické. Dané zariadenia sa skôr nachádzali pri súkromných zariadeniach. Zariadenia, ktoré boli vo vlastníctve obce (mimo materskej školy), boli zastarané a v mnohých prípadoch i nebezpečné.

Vzhľadom k terajšej realizácii výstavby nových detských ihrísk v obci sme položili otázky poslankyni obecného zastupiteľstva PaedDr. Oľge Šmatlákovej.

1. V poslaneckom zbore pôsobíte už viacero volebných období. Venuje obec dostatočnú pozornosť rodičom s malými deťmi na trávenie voľného času?

„Poslankyňou OZ som tretie volebné obdobie. V minulosti sme venovali i v súčasnosti venujeme pozornosť potrebám všetkých skupín obyvateľov v rôznych oblastiach života v našej obci, a teda aj potrebám mladých rodín s malými deťmi, a to aj v oblasti trávenia voľného času. Mieru dostatočnosti tejto pozornosti nechám na vyhodnotenie občanom, ktorí to podľa svojich aktuálnych potrieb môžu hodnotiť rôzne."

2. Najčastejšie navštevované a najlepšie vybavené detské ihrisko sa do júna tohto roku nachádzalo v časti obce Rozvadze na Oddychovom centre. V rámci exekučného konania bolo dané ihrisko odstránené. Bola exekúcia impulzom, že obec prehodnotila potrebu nákupu zariadení pre deti a ich umiestnenie vo viacerých častiach obce?

„Pri výstavbe OC v časti Rozvadze bolo obcou vybudované aj detské ihrisko. Toto vtedajší nájomca (spoločnosť BONAS s. r. o.) prebudoval a ponechal si ho vo vlastníctve. V rámci exekučného konania obec prejavila záujem o odkúpenie detského ihriska za zostatkovú cenu, čo nebolo akceptované a ihrisko bolo demontované a odvezené. Nákup a umiestnenie nových komponentov detských ihrísk v iných častiach obce bolo plánované ešte pred demontážou detského ihriska v areáli OC."

3. Odstránené detské ihrisko na Oddychovom centre bolo čiastočne nahradené novým. Detské ihriská v časti obce Sedličná v Lipskom parku a vo Veľkých Stankovciach – horný koniec sú financované iba z rozpočtu obce?

„V septembri 2016 bolo detské ihrisko v areáli OC opäť sfunkčnené. Časť komponentov naň sponzorsky dodala firma Monolit Slovakia (cca 5 000 €), za čo im patrí poďakovanie. Ďalšie komponenty na toto ihrisko objednala obec zo svojich prostriedkov.

Ihrisko v Lipského parku vybudovala obec cca pred 4 rokmi po úpravách parku. V roku 2016 bola OZ schválená suma cca 10 500 € z rozpočtu obce na doplnenie komponentov na detských ihriskách. Nové komponenty budú umiestnené na detských ihriskách v Lipského parku v Sedličnej (hojdačky, premiestnenie doterajšej detskej zostavy ďalej od líp a bližšie k lavičkám), vo Veľkých Stankovciach (detská zostava so šmykľavkou a mini lezeckou stenou, hojdačka pre malé deti, oplotenie ihriska) a v areáli OC v Rozvadzoch (detská zostava so šmykľavkou a mini lezeckou stenou)."

4. Vybudovaním bezpečných ihrísk je predpoklad zlepšenia trávenia voľného času pre malé deti a zároveň vytvorenia priestoru i pre rodičov, kde sa môžu stretnúť a posedieť. Uvažuje obec s danými projektmi i pre ďalšie časti obce?

„Skvalitnenie života obyvateľov našej obce je prioritou starostu i obecného zastupiteľstva. Zmysluplné trávenie voľného času pri športových aktivitách všetkých vekových kategórií našich obyvateľov je jeho súčasťou. Obec naň vytvárala, vytvára a aj v budúcnosti chce vytvárať podmienky v rámci aktuálnych finančných možností. Okrem vyššie spomínaných detských ihrísk, ktoré je potrebné z hľadiska bezpečnosti pravidelne kontrolovať a obnovovať, sa stará aj o detské ihrisko v areáli materskej školy, dala do prenájmu obecný pozemok pod súkromné detské ihrisko pri Spoločenskom dome (vedľa terasy), vybudovala multifunkčné ihrisko v hodnote 71 318,05 € (40 000 € dotácia a 31 318,05 € obecné prostriedky) v Lipského parku (dané do prevádzky 15.4.2016), ktoré môžu bezplatne využívať všetci obyvatelia obce. V budúcnosti obec plánuje vybudovanie zóny oddychu v centrálnej časti obce.

Obec uvíta pri budovaní detských ihrísk aj iniciatívu a aktivity skupín občanov resp. súkromných investorov, a to najmä tam, kde je vysoká koncentrácia rodín s malými deťmi, a tým aj vyššia potreba zón na trávenie voľného času s nimi (napr. bytovky v Sedličnej i Rozvadzoch)."

spracoval Jozef Kadák

Vianočný kapor na kuvajtský spôsob *(alebo poraď si sám)*

"Recept"

A máme tu zimu. Zima je poznačená novou módou. Začína padaním snehu a, samozrejme, Vianocami. Tie sú, okrem iného, poznačené aj štedrovečerným stolom, na ktorom by nemal chýbať kapor.

Čo keby sme si pripravili kapra „na kuvajtský spôsob"? Neľakajte sa toho názvu. To len preto, že ma nič lepšie nenapadlo. Čo k tomu potrebujeme? Hlavne udicu a sekeru (na vysekanie diery v ľade). Kapríka si pekne krásne sami musíme uloviť. Ak sa nám to za týždeň nepodarí, vylovíme ho zo suda v predajni. K tomu udicu ani sekeru nepotrebujeme – postačia nejaké financie. Keď už máme kapra doma na stole a zdá sa, že už nedýcha, pokrstíme ho. Napríklad – Ferko. Znie to tak exoticky...

Tak teda, keď už máme Ferka doma na stole, zoberieme sekerku alebo iný vražedný nástroj... Potom Ferka rozkúskujeme na cimprcampr a takého nasypeme do kotlíka. Pridáme soľ, korenie a všetky tie... (však viete čo...) a postavíme na sporák. Potom sa snažíme Ferka vybrať z hrnca, prinajhoršom ho precedíme...

Ďalej sa už budete musieť riadiť podľa nášho nadpisu – poraď si sám! Dobrú chuť!!!

z archívu novín Čidlo

HLAS 6 new:Sestava 1 25.11.2016 8:07 Page 6

Osobnosť obce

Akademik z „Minárikovského mlyna"

V tomto čísle HLAS-u by sme Vám radi predstavili zaujímavého človeka, ktorý býva v našej obci. Akademický maliar Ivan Minárik žije v rodičovskom dome v Malých Stankovciach, v lokalite bývalého „Minárikovského mlyna" (oproti zdravotného strediska).

Ivan Minárik sa narodil v roku 1959 v Trenčíne. Po ukončení gymnázia a jednoročnom štúdiu práva absolvoval Vysokú školu výtvarných umení v Bratislave, katedru monumentálnej maľby. Po ukončení štúdia v roku 1985 a výstave diplomových prác absolventov VŠVU prezentoval pravidelne svoju tvorbu na kolektívnych výstavách (Minárik, Mosný, Oravec, Krajčo, Ruman a i.). Individuálne svoje diela vystavoval v Trenčíne, Budapešti, Prahe, Viedni, Varšave a v ďalších mestách. V Trenčianskych Stankovciach mal inštalovanú výstavu v Obecnom úrade v roku 1997. Pôvodne mal ateliér vo svojom byte v Trenčíne, neskôr si však postavil nový na pozemku vedľa rodičovského domu. Tu začínal spoznávať výhody vidieckeho spôsobu života. Väčší priestor, pokojné a príjemné prostredie na tvorbu, odpočinok i relax. A keďže platí, že každé zlo je na niečo dobré, práve víchrica v roku 2004, ktorá takmer zničila rodičovský dom keď posunula celý štít domu, bola impulzom pre úpravu a vkusnú „prerábku" celej chalupy v štýle zachovania jej pôvodnej architektúry.

Na opísanie výtvarných diel Ivana Minárika si pomôžem slovami PaedDr. Eleny Porubänovej, kurátorky Galérie M. A. Bazovského: ***„Obrazy odhaľujú len zmyslovým pôsobením cestu k poznaniu, že hodnota diela je viac intuitívna a subjektívna, rozpoznateľná skôr citom, než rozumom. Sú charakteristické trvalým uvoľnením formy, opustením reálnych tvarov a odklonom od závislosti na videnom svete. Prevládajú dynamické farebné kompozície, v ktorých spleť čiar, zložitý rytmus plôch a znakov, kontrastné farebné plochy a línie určujú charakter obrazovej plochy. Zmyslom obrazov je hľadanie vzájomných harmonických, tvarových i kompozičných vzťahov a súvislostí. Odráža sa v nich rytmus života, unikajúce a zároveň na seba nadväzujúce dojmy a fragmenty."***

Za seba môžem povedať, že na tieto obrazy sa nestačí len dívať, ale ich treba vnímať zmyslovo a podvedome.

Môžeš nám povedať niečo o svojich umeleckých začiatkoch?

„To sa musím vrátiť do svojich školských rokov, keď som navštevoval Ľudovú školu umenia v Trenčíne, na ktorej v tých časoch vyučoval pán Marián Súčanský s manželkou. V gymnaziálnych rokoch sa tam vytvorila dobrá partia ľudí (Gerlici, Vydrnák, Lubina, Krajčo, Furdíková a i.). Do LŠU sme chodili jedenkrát týždenne a učili sme sa nielen maľbe, ale i modelovaniu a grafike."

Ako si sa dopracoval k štýlu, ktorý ťa charakterizuje?

„Skončíš školu a každý skúša robiť niečo svoje. Hľadáš to, čo ťa zaujíma a v tom sa snažíš posúvať a vnútorne cítiš, že by to tak malo byť. Inak by si kopíroval niekoho iného. Akoby sme všetci stáli na pleciach Leonarda da Vinciho a hľadali si tam svoje miesto a pokúšame sa dostať na ten vrchol pyramídy. Čo sa týka moderného umenia, je potrebné prekročiť tú pomyselnú čiaru medzi gýčom a umením. Vraveli mi: „Urob také veci, ktoré sa páčia, a dobre sa predávajú. Potom si môžeš robiť to svoje umenie". Ale to je bludný kruh. Ak sa prispôsobíš tomuto vkusu, neocenia ťa a budú ťa tlačiť stále nižšie a k svojej pôvodnej myšlienke sa ani nedostaneš."

Akú techniku používaš pri svojej tvorbe?

„Je to kombinovaná technika. Spájanie materiálov, kresby ceruzkou, farbou, pastelom do jednej línie. Používam rôzne materiály – olej, akryl, piesok, textílie a i. Vyhovuje mi štruktúra, keď to nie je prvoplánové a neurobíš to na prvýpocit. Často krát sa tie vrstvy kopia ako sedimenty v mori. Na plátno dáš len to, čo si zažil, to, čo ťa osloví, alebo v tom okamžiku ti to vyhovuje. Či už je to podvedomé alebo zažité niekedy dávno a vynorí sa ti to v spomienkach. Obraz vzniká postupne, tak ako ťa ovplyvňujú rôzne pocity - dobré i zlé. Až čas odmeria hodnotu diela."

Prečo všetky obrazy nesú prívlastok „Bez názvu" ?

„Nechcel som dávať návod na pozeranie sa na obraz. Nechám to na človeku, či sa mu páči. Keď dáš obrazu názov, ovplyvníš diváka, ktorým smerom sa má na dielo pozerať. Podporíš fantáziu, každý si nájde v ňom, čo potrebuje."

Aký je záujem ľudí o tvoje diela?

„Niekto povie: „Mne sa to nepáči." Tebe sa to nemusí páčiť, ty si môžeš nájsť to, čo ťa oslovuje. Toto dielo môže osloviť niekoho iného. Všetkých nezaujmeš. Môžeš vystavovať napríklad na stanici, kadiaľ prejde veľa ľudí, ale je otázkou, či ich to zaujíma. Raz ma oslovil mladý manželský pár, že si odo mňa niekedy kúpia obraz. Prešlo viac rokov, medzitým si postavili dom, prišli za mnou, kúpili obraz a zavesili si ho do obývačky. Ich jednoducho oslovuje. Záujem o obrazy nebude nikdy masová záležitosť."

Pred svojím domom si vytvoril zaujímavý monument pripomínajúci kríž.

„Nebol to úmysel, vznikal postupne. Staré veci, ktoré som doma ponachádzal alebo mi poprinášali susedia, som postupne priváral na základ. Bolo mi ľúto ich vyhodiť. Dostali ešte šancu na využitie. Je to spomienka na ľudí, ktorí tu žili, a na to, čím sa zaoberali. Sú tam staré „petlice", klince, skoby, kľúče, česák na dobytok a iné veci, ktoré používali a často držali v rukách. Sú „ochytané", a preto sú zaujímavé."

Ďakujem za rozhovor a prajem ti veľa inšpirácie pri tvojej tvorbe.

Slavo Tomík

HLAS 6 new:Sestava 1 25.11.2016 8:07 Page 7

Posledný mohykán

Predstavujeme vám

Žijúca legenda stankovského futbalu Ivan Adamkovič oslávil významné životné jubileum. Je posledným mohykánom, ktorý si pamätá založenie telovýchovnej jednoty v obci, a zároveň stále je jej aktívnym členom. Ivan Adamkovič sa spoločne s d'alšími činovníkmi na jeseň roku 1971 pričinil o to, že rozvadské ihrisko opäť ožilo aktívnym futbalovým dianím. V lete tento nestor stankovského futbalu oslávil okrúhlych sedemdesiat rokov.

Futbalovú loptu za života priveľmi nenaháňal. Niekoľko zápasov odohral v drese rodných Ivanoviec. Keď sa vrátil z povinnej vojenskej služby, pôsobil vo futbalovom klube ako „dievča pre všetko". Následne zobral do úst píšťalku a v trenčianskom regióne pôsobil ako futbalový rozhodca. Keď však začal v Stankovciach stavať dom, rozhodovanie šlo bokom.

Keby to vedela...

Na jeseň roku 1971 dostal Jano *„Paléch"* Záhumenský z okresného výboru jasný príkaz. V obci je potrebné založiť telovýchovnú jednotu. Ľudí so skúsenosťami s organizovaným futbalom nebolo veľa. Rada znela, aby sa pokúsil osloviť Ivana Adamkoviča, pretože ten mal s futbalom čo do činenia v Ivanovciach.

A tak sa vybral Jano „Paléch" k Záhumenským *„ze mlyna"*, aby zlanáril do klubu jedného z prvých funkcionárov. *„Pozrela som sa z okna a videla ho vonku, ako celý nešťastný behá popred záhradku. Predpokladala som, že chce ušiť nové nohavice. On však tvrdil, že má veľký problém. Vraj sa mi to nebude páčiť,"* povedala ako prvá Ivanova manželka Marta a pokračovala: *„Syn Peter bol vtedy ešte maličký a bývali sme u svokrovcov. Keď som raz prišla domov, našla som plnú obývačku chlapov. Už som vedela, že je zle. A ťahá sa to celé už štyridsaťpäť rokov..."*

Na vôbec prvej schôdzi sa stretol Augustín Naďovič, Ján Bočák, Jozef Kadák, Štefan Záhumenský, Ján Záhumenský a Ivan Adamkovič. *„Začiatky neboli jednoduché. Nikto poriadne nevedel, čo má robiť. Futbal v Ivanovciach v tých časoch už fungoval na solídnej úrovni. Venoval sa mu aj môj otec a popri ňom som sa kde čo naučil,"* povedal Ivan Adamkovič.

Stopom do Bratislavy

Futbal sa stal pre neho vášňou, koníčkom a aj životnou láskou. Keď boli deti ešte v predškolskom veku, stalo sa aj to, že do materskej školy išli samy. *„V tom čase sme už bývali v Orieškoch. Vyprevadil som ich iba na most a utekal do Bratislavy vybavovať potrebnú trojtisícovú dotáciu. Šiel som iba na otočku, pretože som musel stihnúť poobednú zmenu. Raz som dokonca šiel stopom,"* smial sa čerstvý sedemdesiatnik. Keďže mal blízku rodinu na krasokorčuliarskom zväze, vedel, na ktoré dvere treba zaklopať a dokázal vybaviť aj nemožné. *„Viete, ako to chodí, keď vás vyhodia dverami, prídete oknom. A keď vás vyhodia aj potom, musíte v úsilí pokračovať,"* dodal.

Dvadsať rokov zdravotníkom

Futbalu sa v Stankovciach darilo a rýchlo sa vyšvihli do krajských súťaží. Po postupe do I. B triedy sa Ivanovi Adamkovičovi podarilo vybaviť zájazd do Slovenského raja. *„Pochodili sme Poprad, Čingov, Kláštorisko. Bolo sa na čo pozerať. Boli to skutočne krásne časy,"* zaspomínal si. Z pôvodného tajomníka sa neskôr stal zdravotník. Taštičku so sprejmi a všakovakými pomôckami nosil viac ako dvadsať rokov. *„Vždy som mal k tomu vzťah. Pôvodne bol zdravoťákom Rudko Tupý. Keď skončil, chytil som sa toho ja. Telovýchovné zdravotníctvo v regióne mal na starosti pán doktor Michalík. Spomínam si na príhodu, keď sa nás spýtal, čo by sme urobili, ak by sme videli chlapa s nožom zabodnutým v prsiach. Odpovedal som, že by som ten nôž vytiahol. Jeho slová zneli jasne: Hovno, embólia, smrť! Treba ho nechať tak a zavolať pomoc."*

Za tie roky zažil nejedno zranenie. Za najnepríjemnejšie pokladá otvorenú zlomeninu nohy v podaní Dušana Pevného. *„Hrali sme proti Odeve Trenčín. Dušan urobil kĺzačku tak nešťastne, že mu súper nohu zblokoval a ešte cez ňu prepadol ďalší hráč. Keď som započul puknutie, vedel som, že je zle. Prikryli sme ho dekami a čakali na príchod sanitky. V sychravom počasí čas bežal veľmi pomaly..."*

Prekabátil odborníčku

Prevažne sa však stávali veselé príhody. Z nich je však veľa, bohužiaľ, neuverejniteľných. Za zmienku stojí prasknutá duša na Gažiho *„ponorke"* cestou cez Skýcov či ovracaný trénerov kabát pri návrate zo Šiah, kde víno tieklo potokom. Za hanebnú možno považovať opitého trénera z nie tak dávnej minulosti na pôde Kanianky.

„Po postupe do I. B triedy sme hrali v Solčanoch. A tam na futbal chodila pani, ktorá vedela pravidlá lepšie ako väčšina rozhodcov. Domáci funkcionári ma podpichovali, že ak ju prekabátim, každý z nich mi zoberie po pol deci. Tak jej vravím: Teta, ja som iba laik, vysvetlite mi, kedy platí gól. Ako ona by mi ani rozhodca tak odborne definíciu nepovedal. Tak jej vravím, že nemá pravdu. Gól platí až vtedy, keď ho rozhodca odpíska," pousmial sa nad príhodou aj dnes Ivan Adamkovič.

Spoznal ministra Jureňu

Počas rokov, čo sa točí okolo futbalu v Stankovciach, stretol na ihrisku veľa kvalitných futbalistov. Ak by si však mal vybrať jedného, ktorý mu utkvel v pamäti, bol by to niekdajší najlepší strelec Gambrinus ligy Jirko Kowalik. *„Bol pán futbalista. Keď dostal loptu v okolí šestnástky, akcia smrdela gólom. Za krátky čas ich v našom drese nastrieľal desiatky. Z domácich hráčov predvádzal výborné výkony Ľuboš Poruban. Veľkú stopu zanechal aj Pišta Kadák, Jano Mikuláš či Fero Dohňanský."*

Ivan Adamkovič robil dlhé roky dopisovateľa pre Trenčianske noviny. Spravodajcovia z jednotlivých klubov sa na vzájomných zápasoch stretávali a debatovali. *„Ono je to už takým dobrým zvykom, vzájomne sa vyhľadať. Aj touto formou som našiel veľa dobrých kamarátov. Kedysi sme si nevedeli prísť na meno s kolegom z Častkoviec s Petrom Halienkom. Dnes by sa veľmi hneval, ak by som na ich štadióne šiel do bufetu a objednal mu niečo tekuté. Cez kamaráta z Gbiel pána Ružičku som si pri vínku potykal s niekdajším ministrom Jureňom."*

Pri príležitosti životného jubilea sedemdesiatich narodenín dostal okrem iného ako darček dva dresy. Jeden od futbalistov s číslom 70 na chrbte, druhý žilinský. Na ten tretí od Matúša Bera stále čaká.

Martin Jurčo

HLAS 6 new:Sestava 1 25.11.2016 8:07 Page 8

Prvý krok zo Srí Lanky

Na potulkách svetom

Srí Lanka je nádherná krajina, ktorá ponúka neuveriteľne široké možnosti turistického vyžitia. Od starodávnych kráľovských miest ako Sigiryia, Polonaruwa, Anuradhapura, cez kultúrne dedičstvo v mestách ako Kendy (údajne zub samotného Budhu sa nachádza v miestnom chráme) a široké pláže posiate jemným pieskom, až po náhorné plošiny, kde sa pestuje celosvetovo známy ceylonský čaj.

O krásach Srí Lanky sa toho popísalo veľa a ešte veľa popíše. V mojich očiach však Srí Lanka nie je len krajina neobmedzených možností pre cestovanie, ale najmä miesto, ktoré zmenilo rebríček mojich hodnôt a naučilo ma, že všetko závisí od uhla pohľadu. Čo je nad slnko jasné pre mňa, môže byť neriešiteľný rébus pre niekoho iného a naopak.

Na Srí Lanku som prišiel ako čerstvý absolvent, krátko po ukončení vysokoškolského štúdia, v novembri 2004. Krátko na to, 26.12. 2004, spustošila brehy ostrova omývaného Indickým oceánom vlna *„Tsunami"*, ktorá len na Srí Lanke pripravila o život takmer 30 000 ľudí. Táto udalosť zmenila od základov môj pohľad na život. Mnoho ľudí pripravila *„Tsunami"* o najbližších, strechu nad hlavou, či živobytie. Srílančania sa však pozerajú na život v zmysle - Budha dal, Budha vzal. Veria, že duša zomrelého reinkarnuje. Ich pohľad na život nebol natoľko materialistický ako ten náš. Život prebiehal akosi pomalšie, kľudnejšie, bez prílišného každodenného zhonu. Bežní ľudia žijú zo zopár dolárov denne, dokážu sa však zo života a každodenných maličkostí bezprostredne radovať. O zdravotnej starostlivosti v našom ponímaní sa im ani nesníva. Za všetko jeden príklad...

Po dvoch prebdených nociach, nadopovaný liekmi, som sa ocitol v zubnej ambulancii najbližšieho krajského mesta Matara. Čakáreň plná miestnych pustila bledého belocha prednostne k stomatológovi. Pohľad, ktorý sa mi naskytol, mi ostane v pamäti po cely život. V jednom rohu platnička s hrncom, v ktorom sa vo vriacej vode sterilizovali nástroje, a v druhom vŕtačka na „šľapací pohon" ma úplne zbavili bolesti.

Keď sa tlačíte v preplnenom autobuse a ľudia sa napriek tomu na vás usmievajú berúc tlačenicu spôsobom: *„...aha, veď sa aspoň držať nemusím..."*, vás núti zamyslieť sa nad spôsobom života a hodnotami, ktoré považujete za dôležité. Zrazu vám nový televízor s väčšou uhlopriečkou či značkové oblečenie prídu ako zbytočný luxus. Hlavou sa vám ženú otázky o zmysle života (čo ma naozaj robí šťastným?). Čo mi prinesie viac radosti, stretnutie s kamarátmi alebo nový mobil? Odpovede si dajme sami.

Život žijeme tu a teraz. Robme svoje okolie krajším nielen pre nás, ale aj pre našich blízkych a susedov. Usmievajme sa. Stačí málo pre kvalitnejší a lepší život. Začať však treba od seba. Každá, aj tá najdlhšia cesta začína prvým krokom. Ja som ten svoj spravil na Srí Lanke.

Matúš Beňovič

Redakcia HLAS

Texty sú zverejnené v pôvodnej verzii autorov bez úprav.
Podnety občanov možno zasielať na e-mailovú adresu: hlas.stankovce@gmail.com.

Noviny pripravili: Ing. Martin Jurčo, Gabriel Kadák, Bc. Monika Pevná, Ing. Jozef Kadák, Bc. Lenka Ďurišová, Bc. Radovan Siva, Dušan Pevný, Ing. Štefan Šmatlák, Tomáš Sliva, Slavo Tomík, Ing. Vendelín Sedláček, Dominika Mojžišová, Mgr. Vlasta Pevná - korektúry.
Grafická úprava: Jano Kukučka, Tlač: Tising, spol. s r. o., Odborárska 3, 915 01 Nové Mesto nad Váhom. Náklad: 1000 ks. Periodicita vydania: 6x ročne
Zapísané v Zozname periodickej tlače Ministerstva kultúry SR pod číslom: MK – EV 5100/15.
Vydavateľ: Dušan Pevný, Rozvadze 501, 913 11 Trenčianske Stankovce